psán vedle předsedy také jednatelem spolku. Avšak ani z ustanovení spolk. zákona neplyne, že výrazu »listina«, použitému v § 8 lit. c) spolkových stanov, nutno přikládati význam pouhé »písemnosti«, neboť § 4 lit. f) cit. zák. předpisuje pouze, že ze stanov spolku musí býti patrny náležitosti platných usnesení, v y h o t o v e n í a vyhlášek. Ani zde není výrazu »vyhotovení« použito jako synonyma pro »písemnost«. Vyhotovením ve smyslu tohoto zák. ustanovení rozuměti jest písemnou reprodukci ústních aktů orgánů spolkových; takovouto reprodukcí však pouhá podání k úřadům nejsou.

Vzhledem k tomu, že § 8. stanov, dávaje předsedovi právo spolek proti úřadům zastupovati, nerozlišuje při tom mezi stykem ústním a písemním, dlužno dojíti k názoru, že při styku obojího druhu s úřady předseda platně spolek zastupuje a stačilo tedy v daném případě, že rekurs podepsán byl pouze předsedou solku. Bylo proto nař. rozhodnutí, založené na opačném právním názoru, zrušiti pro nezákonnost.

Č. 4774.

Ž u p n í z a m ě s t n a n c i (S l o v e n s k o): * Pro vyměření pensijních požitků dle župního statutu býv. župy liptovské jsou dle § 43 tohoto statutu rozhodny jediné služební požitky, jichž pensionovaný posledně skutečně požíval, i když měl dosud nerealisovaný nárok na vyšší požitky služební.

(Nález ze dne 6. června 1925 č. 11.526).

V ě c: Dr. Šalamoun L. v H. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti župnímu úřadu v Liptovském sv. Mikuláši o výměru pense.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Žal. úřad nař. rozhodnutím dal st-le — býv. okresního lékaře v H. — na základě § 8 zák. z 22. března 1920 č. 210 Sb. na odpočinek a stanovil jeho roční pensijní požitek takto: pense v obnose 960 Kč, bytová pense v obnose 240 Kč a válečná podpora v obnose 360 kč od 1. dubna 1919 počínajíc.

Stížnost uplatňuje jedinou námitku, že základem vyměření pense neměl býti roční plat 2400 Kč, nýbrž plat ročních 2600 Kč, na který měl st-l dle nařízení býv. uh. min. vnitra č. 3000 z r. 1917 dle služební doby nárok. Názoru tomu nemohl nss přisvědčiti.

Mezi stranami není o tom sporu, že pro stanovení pensijních požitků st-lových jsou směrodatné předpisy platného pensijního statutu pro zaměstnance býv. župy liptovské. Tyto stanoví v § 43, že se pensijní požitky vypočítávají na základě posledně p o ž í v a n ý c h platů služebních. Účelem tohoto ustanovení bylo zajisté, aby výměra pense nebyla zdržována řešením případných sporů platových, a není proto důvodu, aby ustanovení tomu byl přikládán jiný smysl, než jaký se podává z jeho jasného znění, které naprosto nepřipouští výklad stížností hájený, že pensijní požitky mají vyměřeny býti dle výše služebních požitků, na něž zaměstnanec měl posledně nárok. Z toho plyne, že žal. úřad mohl v daném případě vzíti za základ výměry ponse onen plat, který st-l naposledy požíval jako župní úředník dle uh. právních norem. Dle potvrzení

finančního účtovného úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši ze 16. června 1922 měl st-l v době propuštění roční plat 2400 Kč. Vzal-li žal. úřad tento obnos 2400 K za pensijní základnu, nelze shledati, že by byl rozhodl protizákonně.

Č. 4775.

Domovské právo. — Veřejní zaměstnanci: * Úředníci státních drah nejsou úředníky státními ani ve smyslu § 10 novely k zák. domovskému z r. 1896.

(Nález ze dne 8. června 1925 č. 9462).

Věc: Františka R. v O. (adv. Dr. Stan. Hendrych z Prahy) proti ministerstvu vnitra (rada pol. správy Vlad. Verner) o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jednak jako bezdůvodná, jednak jako nepřípustná.

Důvody: St-lka podala žádost za přiznání čsl. státního občanství, uvádějíc, že po svém zemřelém muži, vrchním revidentu státních drah, příslušela do H. v Rakousku a že roku 1919 nabyla domovského práva v obci Ouvalech. Rozhodnutím z 29. července 1923 nevyhověla zsp této žádosti bez udání důvodů.

V odvolání uvedla st-lka, že se narodila roku 1868 v Maršovicích a provdavši se roku 1893, nabyla po svém muži domovské příslušnosti v H. v Rakousku. Roku 1892 jmenován byl její muž definitivním úředníkem priv. rakousko-uherské společnosti státních drah ve stanici J. v Čechách, roku 1899 byl pak služebně přidělen dopravnímu úřadu, později inspektorátu v Praze, kde byl povýšen do VII. hodn. tř. zaměstnanců rak. státních drah a vykonával tam službu až do své smrti roku 1913. Jako státní úředník nabyl manžel st-lčin dle § 10 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. domovského práva v té obci, ve které mu bylo vykázáno stálé úřední sídlo, tedy posléze od roku 1899 v Praze a spolu s ním i st-lka. Nabyla tedy st-lka domovského práva na území někdejšího mocnářství rak.-uh., které náleží nyní čsl. republice, již roku 1892 a od té doby je nepřetržitě má, takže jest dle ustanovení § 1 č. 1 úst. zák. č. 236/20 již od 28. října 1918 čsl. státní občankou ipso jure. In eventum žádala st-lka, aby jí čsl. státní občanství bylo uděleno.

Spatřujíc v tomto odvolání současnou žádost, aby bylo uznáno, že st-lka jest státní občankou čsl. dle § 1 č. 1 úst. zák. č. 236/20, rozhodla zsp výnosem z 11. ledna 1924, že st-lku za čsl. státní občanku dle cit. ustanovení považovati nelze, poněvadž úředníci státních drah nemohou býti pokládáni za definitivně ustanovené úředníky státní, kteří mají dle § 10 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. domovské právo v obci, kde jim bylo vykázáno stálé sídlo úřední, takže ani manžel st-lčin, ani st-lka nenabyli domovského práva na území čsl. republiky.

V novém odvolání z tohoto rozhodnutí namítala st-lka, že její manžel byl jmenován dekretem z 15. prosince 1892 definitivním úředníkem ve stanici J. a dekretem ministra železnic z 24. června 1911 povýšen do VII. služební třídy státních úředníků, zastával systemisované místo ve státní správě železniční, složil služební přísahu jako ostatní